

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

10 februarie 2009*

În cauza T-388/03,

Deutsche Post AG, cu sediul în Bonn (Germania),

DHL International, cu sediul în Diegem (Belgia),

reprezentate de J. Sedemund și T. Lübbig, avocați,

reclamante,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnii V. Kreuzschitz și M. Niejahr, în calitate de agenți,

pârâtă,

* Limba de procedură: germana.

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei C(2003) 2508 final a Comisiei din 23 iulie 2003 de a nu ridica obiecții, în urma procedurii preliminară de examinare prevăzute la articolul 88 alineatul (3) CE, împotriva mai multor măsuri adoptate de autoritățile belgiene în favoarea întreprinderii poștale publice belgiene La Poste SA,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a doua),

compus din doamna I. Pelikánová, președinte, doamna K. Jürimäe și domnul S. Soldevila Fragoso (raportor), judecători,

grefier: doamna K. Andová, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 14 mai 2008,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

¹ La Poste SA este întreprinderea publică responsabilă de furnizarea serviciului poștal universal în Belgia. Odată cu liberalizarea pieței serviciilor poștale, La Poste a succedat,

la 1 octombrie 1992, Regiei Poștelor, care era subordonată direct Ministerului belgian al Poștelor. De atunci, La Poste este o întreprindere publică autonomă deținută 100 % de statul belgian.

- 2 Misiunile de serviciu public ale La Poste, tarifele acestora, normele de conduită față de utilizatori și subvențiile sunt stabilite prin lege și detaliate într-un contract de gestiune încheiat cu statul. Astfel, după 1992, între stat și La Poste au fost încheiate patru contracte.

- 3 Pe lângă funcția de operator al serviciului poștal universal, La Poste este însărcinată cu numeroase alte misiuni de interes public, precum activități bancare de bază oferite tuturor persoanelor, distribuirea presei la tarife reduse, distribuirea de imprimare electorale, plata pensiei la domiciliu, vânzarea de permise de pescuit și perceperea unor amenzi administrative. Prin contractul de gestiune se stabilesc, printre altele, normele de compensare a costului suplimentar net al serviciilor de interes economic general (denumite în continuare „SIEG”).

- 4 La Poste realizează 84 % din cifra de afaceri în sectorul serviciilor poștale universale. Sectorul coletelor expres reprezintă 4 % din cifra de afaceri, ceea ce corespunde unei părți de piață de 18 % în acest sector.

- 5 Reclamantele, Deutsche Post AG și filiala belgiană a acesteia, DHL International (denumite în continuare, împreună, „grupul Deutsche Post”), își desfășoară activitatea în sectorul serviciilor poștale și, în special, pe piața serviciilor coletelor expres. Grupul Deutsche Post deține între 35 și 45 % din piața belgiană a serviciilor coletelor expres.

Procedura de examinare preliminară

- 6 În 1999, statul belgian a decis în principiu un aport financiar la capitalul La Poste, care era condiționat de stabilirea unui plan de afaceri aprobat de organele de gestiune ale acesteia și coordonat cu un plan social. Acest plan de afaceri, adoptat la 28 iunie 2002, care urmărea creșterea productivității întreprinderii și rentabilizarea acesteia, ameliorarea calității serviciilor oferite și dezvoltarea de activități noi, implica investiții importante.
- 7 La 8 octombrie 2002, guvernul belgian și-a dat acordul cu privire la majorarea capitalului La Poste cu suma de 297,5 milioane de euro. Această majorare de capital trebuia să se efectueze sub forma unei subscrieri la o majorare de capital și să fie remunerată prin acțiuni reprezentative aferente capitalului, drepturile conferite de acestea urmând să fie identice cu acelea conferite de acțiunile deja emise.
- 8 Prin scrisoarea din 3 decembrie 2002, Regatul Belgiei a notificat Comisia un proiect de majorare a capitalului La Poste cu suma de 297,5 milioane de euro, conform dispozițiilor articolului 88 alineatul (3) CE. Între Comisie și autoritățile belgiene s-au organizat trei întâlniri, la 12 decembrie 2002, la 6 februarie 2003 și la 3 aprilie 2003; de asemenea, între acestea a avut loc un schimb de corespondență.
- 9 Aflând de existența unei proceduri de examinare cu ocazia unei declarații făcute de ministrul belgian al telecomunicațiilor la 1 iulie 2003, urmată, la 14 iulie 2003, de un articol apărut în cotidianul belgian *Le Soir*, prin faxul din 22 iulie 2003, înregistrat la 23 iulie 2003, reclamantele au sesizat Comisia cu o cerere de informații cu privire la stadiul procedurii, pentru ca eventual să ia parte la aceasta în conformitate cu dispozițiile articolului 20 din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [88 CE] (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41).

- 10 La 23 iulie 2003, în urma procedurii preliminare de examinare prevăzută la articolul 88 alineatul (3) CE, Comisia a decis să nu ridice obiecții [Decizia C(2003) 2508 final, denumită în continuare „decizia atacată”], întrucât măsura atacată nu constituia un ajutor de stat.

Decizia atacată

- 11 În decizia atacată, Comisia prezintă argumentația autorităților belgiene referitoare la proiectul acestora de majorare a capitalului La Poste. Astfel, autoritățile belgiene susțin că s-au plasat în optica investitorului privat în economia de piață. Aportul se înscrie într-un program de măsuri de creștere a productivității întreprinderii în contextul deschiderii piețelor poștale și vizează consolidarea propriilor fonduri, așteptându-se în același timp ca aceste investiții să fie profitabile. Acestea consideră că perspectivele de dezvoltare a întreprinderii sunt reale în noile sale domenii de activitate.
- 12 Pe de altă parte, autoritățile belgiene consideră că, începând cu 1992, La Poste a fost nevoită să suporte costuri ale unora dintre obligațiile sale de furnizare a SIEG (activități poștale, activități bancare pentru persoanele care nu dispun de un cont bancar) care nu erau compensate decât parțial prin contribuțiile statale. De asemenea, regimul statutar specific pentru patru cincimi din angajații La Poste a determinat costuri excedentare importante (plata unor pensii din 1992 până în 1997, în locul unor cotizații), precum și punerea în aplicare a unor măsuri de pensionare anticipată.
- 13 În cadrul aprecierii juridice a măsurii notificate, Comisia a plecat de la constatarea că, prin intermediul fiecăruia dintre contractele de gestiune încheiate, statul a încredințat La Poste sarcini specifice de interes economic general, care reflectă misiunile de serviciu public ale acesteia. Comisia a subliniat că, potrivit jurisprudenței, în cazul în care compensațiile de stat de care beneficia La Poste nu depășeau costul net

suplimentar al SIEG pe care le asigura, astfel de măsuri nu constituiau ajutoare de stat în sensul articolului 87 alineatul (1) CE. Cu toate acestea, în ipoteza în care compensațiile respective ar fi constituit ajutoare de stat, acestea ar fi fost totuși compatibile cu piața comună, în temeiul articolului 86 alineatul (2) CE.

- 14 Înainte de a proceda la aprecierea măsurii notificate, Comisia s-a asigurat, în decizia atacată, că La Poste nu beneficiase, de la transformarea acesteia în întreprindere publică autonomă, de măsuri susceptibile să fie calificate drept ajutoare de stat incompatibile cu piața comună în sensul articolului 87 CE. În cadrul acestei examinări, Comisia a identificat șase măsuri, constând în scutirea de plata impozitului pe profit, desființarea unui provizion pentru pensii, în valoare de 100 de milioane de euro, în 1997, posibilitatea de a beneficia de o garanție de stat pentru împrumuturile contractate, o scutire de plata impozitului pe proprietate pentru imobilele afectate unui serviciu public, supracompensarea serviciilor financiare de interes general cu ocazia primului contract de gestiune (1992-1997) și două majorări de capital nenotificate efectuate în 1997, în valoare totală de 62 de milioane de euro. În plus, Comisia a constatat subcompensări ale costului suplimentar net al SIEG.
- 15 Comisia a considerat că trebuia, într-o primă etapă, să efectueze o apreciere cu privire la aceste șase măsuri, întrucât acestea condiționau legalitatea majorării de capital notificate.

Măsura 1: scutirea de plata impozitului pe profit

- 16 Întrucât constatase că La Poste suferise pierderi nete cumulate de 238,4 milioane de euro din 1992 până în 2002, Comisia a considerat că, pentru această perioadă, această

măsură nu putea fi calificată drept ajutor de stat, deoarece nu antrenase niciun transfer de resurse de stat.

Măsura 2: desființarea provizionului pentru pensii în 1997

- 17 Comisia a constatat că în 1992, cu ocazia transformării La Poste în întreprindere publică autonomă, a fost constituit un provizion în cuantum de 100 de milioane de euro pentru a acoperi o parte din prestațiile plătite cu titlu de pensii pentru drepturile dobândite de angajați din 1972 până în 1992. În contrapartidă, au fost cedate către La Poste unele imobile necesare serviciului public și care, prin urmare, nu pot fi înstrăinate. În 1997, cu ocazia alinierii sistemului de pensii aplicabil poștașilor statutari la sistemul general, acest provizion, care nu făcuse niciodată obiectul unei prelevări de la constituirea lui, a fost transferat în rezerva de câștiguri de capital. Întrucât a considerat că desființarea provizionului nu a dat naștere vreunui avantaj pentru La Poste, Comisia a estimat că această măsură nu constituia un ajutor de stat.

Măsura 3: beneficierea de garanția de stat pentru împrumuturile contractate

- 18 Comisia a constatat că, asemănător Regiei Poștelor, La Poste își păstrase posibilitatea de a recurge la garanția de stat atunci când contracta un împrumut și că, în cazul în care făcea uz de această posibilitate, trebuia să plătească o primă anuală către Trezorerie de 0,25 %. Întrucât La Poste nu a făcut niciodată uz de această posibilitate după 1992, Comisia a considerat că acestea nu i s-a acordat niciun avantaj și că această măsură nu constituia un ajutor de stat.

Măsura 4: scutirea de plata impozitului pe proprietate pentru imobilele afectate unui serviciu public

- 19 Comisia a subliniat că La Poste era scutită de plata impozitului pe bunurile imobile aflate în proprietatea acesteia care erau afectate unui serviciu public. Comisia a apreciat că această scutire de plata impozitului pe proprietate, care îi conferea *a priori* un avantaj financiar, era susceptibilă să constituie un ajutor de stat în sensul articolului 87 alineatul (1) CE.

Măsura 5: supracompensarea serviciilor financiare de interes general cu ocazia primului contract de gestiune (1992-1997)

- 20 Potrivit Comisiei, contabilizarea separată a perioadei 1992-1997 scotea în evidență o supracompensare plătită de stat către La Poste pentru serviciile financiare de interes general și această supracompensare putea să constituie un ajutor de stat în sensul articolului 87 alineatul (1) CE.

Măsura 6: majorările de capital nenotificate efectuate în 1997, în valoare totală de 62 de milioane de euro

- 21 Comisia a indicat că aceste două majorări de capital, care s-au realizat în martie și în decembrie 1997, și care erau destinate să echilibreze o compensare insuficientă a SIEG, puteau să constituie ajutoare de stat în sensul articolului 87 alineatul (1) CE.

- 22 Ulterior, Comisia a procedat la examinarea măsurilor susceptibile să constituie ajutoare de stat (măsurile 4-6) prin prisma dispozițiilor articolului 86 alineatul (2) CE. După ce a efectuat astfel soldul supracompensărilor corespunzătoare acestor trei măsuri și subcompensărilor SIEG pe care le evidențiasse chiar ea, Comisia a concluzionat că rămânea o subcompensare a costului net suplimentar al SIEG și că, prin urmare, cele trei măsuri vizate nu constituiau ajutoare de stat în sensul articolului 87 alineatul (1) CE.
- 23 De asemenea, Comisia a considerat că, întrucât subcompensarea costului net suplimentar al SIEG pentru perioada 1992-2002 era mai mare decât suma majorării de capital nenotificate, aceasta din urmă nu constituia, în sine, un ajutor de stat în sensul articolului 87 alineatul (1) CE, deoarece nu conferea La Poste niciun avantaj. Prin urmare, Comisia a decis să nu ridice obiecții în privința acestei măsuri.

Procedura și concluziile părților

- 24 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 27 noiembrie 2003, reclamantele au introdus prezenta acțiune.
- 25 Printr-un înscris separat depus la grefa Tribunalului la 18 februarie 2004, Comisia a ridicat o excepție de inadmisibilitate în conformitate cu articolul 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

26 La 14 aprilie 2004, reclamantele și-au prezentat observațiile scrise cu privire la această excepție de inadmisibilitate.

27 Prin Ordonanța Tribunalului din 15 decembrie 2004, cererea referitoare la pronunțarea asupra inadmisibilității a fost unită cu fondul.

28 Reclamantele au solicitat Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

29 Comisia a solicitat Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca inadmisibilă;

— în subsidiar, respingerea acțiunii ca neîntemeiată;

— obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la admisibilitate

³⁰ Excepția de inadmisibilitate ridicată de Comisie este întemeiată pe lipsa calității procesuale active și pe lipsa unui interes al reclamantelor de a exercita acțiunea.

Cu privire la calitatea procesuală activă

— Argumentele părților

³¹ Comisia susține că acțiunea nu ar fi admisibilă întrucât reclamantele nu ar fi vizate în mod individual în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE.

32 În primul rând, în argumentările prezentate anterior Hotărârii Curții din 13 decembrie 2005, Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (C-78/03 P, Rec., p. I-10737), Comisia arată că, pentru ca o acțiune introdusă de un concurent al beneficiarului împotriva unei decizii de a nu ridica obiecții adoptată în urma procedurii de examinare preliminară prevăzute la articolul 88 alineatul (3) CE să fie admisibilă, jurisprudența impune ca poziția reclamantului pe piața relevantă să fie afectată în mod substanțial ca urmare a măsurii de ajutor (Hotărârea Curții din 19 mai 1993, Cook/Comisia, C-198/91, Rec., p. I-2487, punctele 20-26, și Hotărârea Curții 15 iunie 1993, Matra/Comisia, C-225/91, Rec., p. I-3203, punctul 19).

33 În al doilea rând, Comisia consideră că decizia atacată, chiar dacă s-ar presupune că le vizează în vreun mod pe reclamante, nu le vizează în mod individual în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE și al jurisprudenței rezultate din Hotărârea Curții din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia (25/62, Rec., p. 197), în sensul că acestea nu sunt vizate prin decizia atacată într-o măsură mai mare decât este vizată orice altă întreprindere care se află într-un raport de concurență cu beneficiarul pe oricare dintre piețele pe care acționează acesta.

34 Comisia subliniază că afirmația reclamantelor potrivit căreia aceasta se referă, la alineatele 27 și 28 din decizia atacată, la raportul de concurență directă care există între o întreprindere a grupului Deutsche Post și La Poste este lipsită de interes, având în vedere faptul că această împrejurare este evocată în partea descriptivă a deciziei atacate și nu îi este atribuit niciun efect juridic. Potrivit Comisiei, ajutoarele autorizate nu ar avea niciun raport cu domeniile de activitate citate la alineatul 27 din decizia atacată, care nu prezintă aproape nicio importanță pentru La Poste.

35 În sfârșit, Comisia a subliniat în cursul ședinței că, în temeiul jurisprudenței recente a Curții (Hotărârea Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punctul 32 de

mai sus, și Hotărârea din 29 noiembrie 2007, Stadtwerke Schwäbisch Hall și alții/Comisia, C-176/06 P, nepublicată în Repertoriu), acțiunea nu este admisibilă din moment ce reclamantele nu au invocat existența unei încălcări a garanțiilor procedurale decât în mod foarte general și, în concluzii, acestea solicită anularea deciziei atacate, iar nu inițierea procedurii oficiale de investigare. Prin urmare, Comisia consideră că, pentru ca acțiunea să fie admisibilă, reclamantele ar fi trebuit să dovedească faptul că sunt afectate în mod substanțial prin decizia atacată.

³⁶ Mai întâi, reclamantele arată că jurisprudența recunoaște concurenților beneficiarului unei măsuri de ajutor dreptul de a ataca decizia Comisiei prin care se constată compatibilitatea acestei măsuri cu piața comună în urma procedurii preliminară de examinare prevăzute la articolul 88 alineatul (3) CE (Hotărârea Curții Cook/Comisia, punctul 32 de mai sus, punctele 20-24, Hotărârea Curții Matra/Comisia, punctul 32 de mai sus, punctele 15-20, și Hotărârea Curții din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's France, C-367/95 P, Rec., p. I-1719, punctul 45). Această jurisprudență ar consacra calitatea procesuală activă a întreprinderilor care prezintă un interes în legătură cu procedura administrativă în ipoteza în care Comisia închide procedura în faza procedurii de examinare preliminară fără a iniția procedura oficială de investigare prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE, pentru motivul că, în lipsa unei astfel de calități procesuale active, întreprinderile respective nu ar putea obține respectarea garanțiilor procedurale aferente procedurii de evaluare detaliată (Hotărârea Cook/Comisia, punctul 32 de mai sus, punctul 24, Hotărârea Matra/Comisia, punctul 32 de mai sus, punctul 17, și Hotărârea Comisia/Sytraval și Brink's France, citată anterior, punctul 40).

³⁷ Reclamantele amintesc că, înainte de adoptarea deciziei atacate, solicitaseră Comisiei, la 22 iulie 2003, să fie considerate părți interesate în sensul articolului 1 litera (h) și al articolului 20 din Regulamentul nr. 659/1999, dar Comisia nu a luat în considerare cererea acestora și a adoptat decizia atacată la 23 iulie 2003, privându-le astfel de drepturile lor procesuale.

38 De asemenea, reclamantele arată că măsurile declarate compatibile cu piața comună prin decizia atacată denaturează concurența în detrimentul lor, întrucât operează în calitate de concurenți direcți ai La Poste pe piața belgiană, în special în sectorul livrării expres a coletelor. În susținerea acestui argument, reclamantele subliniază că grupul Deutsche Post a realizat în Belgia o cifră de afaceri totală consolidată de 124,8 milioane de euro în cursul exercițiului comercial anterior deciziei atacate, că, în decizia atacată, Comisia face trimitere expresă la raportul de concurență directă existent între grupul Deutsche Post și La Poste, că acestea dețin între 35 și 45 % din piața belgiană în sectorul livrării expres de colete și al serviciilor de schimb de documente [Decizia Comisiei din 21 octombrie 2002 prin care se declară compatibilitatea cu piața comună a unei concentrări (Cazul N IV/M.2908 – Deutsche Post/DHL (II), punctul 23], în timp ce La Poste nu ar deține în sectorul respectiv decât o parte de piață de 18 %, și că pe piețele serviciilor poștale liberalizate din Belgia operează numai un grup principal de patru întreprinderi internaționale, și anume DHL/DPAG, UPS, TPG/TNT și FedEx (Decizia Deutsche Post/DHL, citată anterior, punctul 26).

— Aprecierea Tribunalului

39 Conform articolului 230 al patrulea paragraf CE, o persoană fizică sau juridică nu poate formula o acțiune împotriva unei decizii adresate unei alte persoane decât dacă respectiva decizie o privește în mod direct și individual.

40 Potrivit unei jurisprudențe constante, alte subiecte de drept decât destinatarii unei decizii nu pot pretinde că sunt vizate în mod individual decât dacă această decizie le aduce atingere în temeiul anumitor calități care le sunt specifice sau al unei situații de fapt care le particularizează în raport cu orice altă persoană și, prin urmare, le individualizează ca și cum ar fi destinatarii unei astfel de decizii (Hotărârea Plaumann/Comisia, punctul 33 de mai sus, punctul 223, și Hotărârea Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punctul 32 de mai sus, punctul 33).

41 În privința unei decizii a Comisiei în materia ajutoarelor de stat, trebuie amintit că, în cadrul procedurii de verificare a ajutoarelor de stat efectuată de Comisie, prevăzută la articolul 88 CE, trebuie să se distingă, pe de o parte, faza preliminară a examinării ajutoarelor instituită prin alineatul (3) al acestui articol, al cărei obiect este numai acela de a permite Comisiei să își formeze o primă opinie cu privire la compatibilitatea parțială sau totală a ajutorului respectiv, și, pe de altă parte, faza evaluării detaliate, prevăzută la alineatul (2) al aceluiași articol. Numai în cadrul acestei faze, care este destinată să permită Comisiei să obțină informații complete cu privire la toate datele cazului, Tratatul CE prevede obligația Comisiei de a solicita părților interesate să își prezinte observațiile (Hotărârea Cook/Comisia, punctul 32 de mai sus, punctul 22, Hotărârea Matra/Comisia, punctul 32 de mai sus, punctul 16, Hotărârea Comisia/Sytraval și Brink's France, punctul 36 de mai sus, punctul 38, și Hotărârea Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punctul 32 de mai sus, punctul 34).

42 Atunci când, fără a iniția procedura oficială de investigare prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE, Comisia constată, printr-o decizie adoptată în temeiul alineatului (3) al aceluiași articol, că un ajutor este compatibil cu piața comună, beneficiarii acestor garanții procedurale nu pot obține respectarea lor decât dacă au posibilitatea să conteste în fața instanței comunitare această decizie (Hotărârea Cook/Comisia, punctul 32 de mai sus, punctul 23, Hotărârea Matra/Comisia, punctul 32 de mai sus, punctul 17, Hotărârea Comisia/Sytraval și Brink's France, punctul 36 de mai sus, punctul 40, și Hotărârea Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punctul 32 de mai sus, punctul 35). Pentru aceste motive, este admisibilă o acțiune care vizează anularea unei astfel de decizii, introdusă de o parte în cauză în sensul articolului 88 alineatul (2) CE, atunci când autorul acțiunii urmărește, prin introducerea acesteia, protecția drepturilor procesuale care îi sunt conferite de această din urmă dispoziție (Hotărârea Cook/Comisia, punctul 32 de mai sus, punctele 23-26, Hotărârea Matra/Comisia, punctul 32 de mai sus, punctele 17-20, și Hotărârea Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punctul 32 de mai sus, punctul 35).

43 Or, părțile în cauză, în sensul articolului 88 alineatul (2) CE, care pot astfel, conform articolului 230 al patrulea paragraf CE, să introducă acțiuni în anulare, sunt persoanele, întreprinderile sau asocierile de întreprinderi ale căror interese au fost eventual afectate de acordarea unui ajutor, cu alte cuvinte, în special întreprinderile concurente ale beneficiarilor acestor ajutoare și asociațiile profesionale (Hotărârea Comisia/Sytraval și Brink's France, punctul 36 de mai sus, punctul 41, și Hotărârea Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punctul 32 de mai sus, punctul 36).

44 În schimb, în cazul în care reclamantul contestă temeinicia deciziei de apreciere a ajutorului ca atare, simpla împrejurare că acesta poate fi considerat parte în cauză în sensul articolului 88 alineatul (2) CE nu poate fi suficientă pentru ca acțiunea să fie admisibilă. În acest caz, reclamantul trebuie să demonstreze că are un statut special în sensul jurisprudenței rezultate din Hotărârea Plaumann, punctul 33 de mai sus. Aceasta ar fi în special situația în cazul în care poziția pe piață a reclamantului ar fi afectată în mod substanțial de ajutorul care face obiectul deciziei respective (Hotărârea Comisia/ Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punctul 32 de mai sus, punctul 37).

45 În speță, reclamantele invocă șapte motive în susținerea acțiunii lor. Primul motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare, întrucât Comisia nu le-a pus la dispoziție decât o versiune neconfidențială a deciziei atacate, din care lipsește cea mai mare parte a cifrelor, invocându-se respectarea principiului secretului de afaceri. Cel de al doilea motiv este întemeiat pe nerespectarea dispozițiilor articolului 88 alineatul (3) CE, întrucât Comisia a decis să nu procedeze la inițierea procedurii prevăzute la articolul 88 alineatul (2) CE, deși ar fi întâmpinat dificultăți serioase în contextul aprecierii pe care a efectuat-o asupra compatibilității ajutoarelor de stat cu piața comună. În cel de al treilea, cel de al patrulea și cel de al cincilea motiv, reclamantele susțin că examinarea de către Comisie a măsurilor referitoare la scutirea de plata impozitului pe profit, la desființarea unui provizion și la posibilitatea de a beneficia de o garanție de stat pentru împrumuturi ar fi fost insuficientă sau incompletă și contestă faptul că aceste măsuri nu au fost calificate drept ajutoare de stat. În susținerea celui de al șaselea motiv, reclamantele contestă metoda și conținutul calculului efectuat de Comisie cu privire la soldul elementelor de supracompensare și subcompensare a costului suplimentar al SIEG. În sfârșit, în susținerea celui de al șaptelea motiv, reclamantele arată că, în mod contrar principiilor stabilite prin Hotărârea Curții din 24 iulie 2003, Altmark Trans și Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Rec., p. I-7747, denumită în continuare „Hotărârea Altmark”), Comisia nu ar fi verificat dacă SIEG au fost furnizate la cel mai mic preț pentru colectivitate.

46 Întrucât reclamantele contestă astfel în același timp atât refuzul Comisiei de a iniția procedura oficială de investigare, cât și temeinicia deciziei atacate, pentru a determina dacă prezenta acțiune este admisibilă, este necesar să se analizeze, în primul rând, calitatea procesuală activă a reclamantelor pentru a contesta temeinicia deciziei atacate

și, în al doilea rând, calitatea procesuală activă a reclamantelor pentru a obține respectarea drepturilor lor procesuale.

47 În primul rând, reclamantele nu demonstrează că poziția lor pe piață ar putea fi afectată în mod substanțial de ajutorul care face obiectul deciziei atacate.

48 Astfel, nu reprezintă o afectare substanțială simpla împrejurare că decizia în cauză este susceptibilă să exercite o anumită influență asupra raporturilor de concurență care există pe piața relevantă, iar întreprinderile vizate se află într-un anumit raport de concurență cu beneficiarul acestei decizii (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 10 decembrie 1969, Eridania și alții/Comisia, 10/68 și 18/68, Rec., p. 459, punctul 7). Astfel, o întreprindere nu poate să se prevaleze numai de calitatea sa de concurent al întreprinderii care beneficiază de măsura în cauză, ci trebuie să demonstreze în plus amploarea atingerii care se aduce poziției sale pe piață (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 23 mai 2000, Comité d'entreprise de la Société française de production și alții/Comisia, C-106/98 P, Rec., p. I-3659, punctele 40 și 41).

49 Or, trebuie să se constate că reclamantele nu au adus niciun element de probă de natură să stabilească particularitatea situației lor concurențiale pe piața poștală belgiană, ci s-au limitat la a susține că fac parte dintr-un grup de câteva întreprinderi prezente pe piața vizată. Pe de altă parte, simplul fapt că sunt menționate nominal în decizia atacată nu este suficient pentru a demonstra că reclamantele au fost afectate în mod substanțial de măsurile de care a beneficiat La Poste și care au fost autorizate prin decizia atacată, din moment ce, în pasajele respective, Comisia s-a limitat numai la a indica împrejurarea că piața belgiană a serviciilor poștale era relativ mai deschisă decât piețele similare din alte state membre, La Poste deținând numai 18 % din piața livrării expres a coletelor, iar restul fiind deținut de operatori internaționali, și că marja operațională a La Poste pentru serviciul poștal tradițional, în special de trimitere de corespondență, era mult mai slabă decât aceea a operatorului poștal olandez TPG sau a

Deutsche Post World Net (a se vedea în acest sens Ordonanța Tribunalului din 27 mai 2004, Deutsche Post și DHL/Comisia, T-358/02, Rec., p. II-1565, punctele 39-41).

50 În sfârșit, reclamantele au invocat cifre referitoare la partea de piață pe care o dețin în sectorul livrării expres a coletelor în Belgia.

51 Totuși, aceste elemente nu sunt, în sine, de natură să demonstreze că poziția lor concurențială, comparată cu aceea a altor concurenți ai La Poste, era afectată în mod substanțial de decizia atacată.

52 În schimb, în calitatea lor de concurenți direcți ai La Poste pe piața livrării expres a coletelor, reclamantele au calitatea de părți în cauză în sensul articolului 88 alineatul (2) CE.

53 În al doilea rând, trebuie să se verifice, așadar, dacă prin acțiunea lor reclamantele înțeleg efectiv să își apere drepturile procesuale care rezultă din articolul 88 alineatul (2) CE.

54 Este necesar să se amintească în această privință că Tribunalul trebuie să interpreteze motivele invocate de reclamant mai degrabă prin prisma conținutului decât din perspectiva calificării acestora (Hotărârea Curții din 15 decembrie 1961, Fives Lille Cail și alții/Înalta Autoritate, 19/60, 21/60, 2/61 și 3/61, Rec., p. 588). Astfel, Tribunalul poate examina alte argumente invocate de un reclamant pentru a verifica dacă acestea cuprind și elemente pe care se întemeiază un motiv, formulat de reclamant, care susține în mod expres existența unor îndoieli care ar fi justificat inițierea procedurii prevăzute

la articolul 88 alineatul (2) CE (Hotărârea Tribunalului din 13 ianuarie 2004, Thermenhotel Stoiser Franz și alții/Comisia, T-158/99, Rec., p. II-1, punctele 141, 148, 155, 161 și 167, și Hotărârea Tribunalului din 20 septembrie 2007, Fachvereinigung Mineralfaserindustrie/Comisia, T-254/05, nepublicată în Repertoriu, punctul 48). Cu toate acestea, Tribunalul nu poate interpreta acțiunea unui reclamant prin care se contestă exclusiv temeinicia unei decizii de apreciere a unui ajutor în sensul că vizează în realitate protejarea drepturilor procesuale care îi sunt conferite reclamantului prin articolul 88 alineatul (2) CE, atunci când reclamantul nu a ridicat în mod expres un motiv care să urmărească acest obiectiv. Într-o astfel de ipoteză, interpretarea motivului ar conduce la o recalificare a obiectului acțiunii (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punctul 32 de mai sus, punctele 44 și 47, și Hotărârea Stadtwerke Schwäbisch Hall și alții/Comisia, punctul 35 de mai sus, punctul 25). Tribunalul trebuie, cel puțin, să se întemeieze în acest scop pe elemente prezentate de reclamant și care permit să se concluzioneze că acesta a vizat în esență protejarea drepturilor sale procesuale.

56 Reclamantele susțin în mod explicit, în cadrul celui de al doilea motiv, că drepturile procesuale care le sunt conferite prin articolul 88 alineatul (2) CE au fost încălcate cu ocazia adoptării deciziei atacate.

56 În plus, din cererea introductivă reiese că al treilea, al patrulea, al cincilea și al șaptelea motiv al cererii introductive furnizează elemente în susținerea celui de al doilea motiv, din moment ce reclamantele susțin prin acestea că, în privința unor aspecte specifice, examinarea efectuată de Comisie a fost insuficientă și incompletă și că procedura oficială de investigare ar fi trebuit să fie inițiată (punctele 29, 37, 41 și 42 din cererea introductivă). De asemenea, cel de al șaptelea motiv, întemeiat pe neverificarea împrejurării dacă SIEG au fost furnizate la cel mai mic cost pentru colectivitate, constituie un element care ar putea permite să se demonstreze că procedura oficială de investigare ar fi trebuit să fie inițiată de Comisie. În consecință, reclamantele înțeleg în egală măsură să susțină, prin intermediul acestor motive, prin care se urmărește să se sublinieze că măsurile în cauză nu au putut fi examinate în mod adecvat în cadrul procedurii de examinare preliminară, că drepturile procesuale care le sunt conferite prin articolul 88 alineatul (2) CE au fost încălcate cu ocazia adoptării deciziei atacate.

57 Rezultă din tot ceea ce precedă că reclamantele au calitate procesuală activă.

Cu privire la interesul de a exercita acțiunea

— Argumentele părților

58 Comisia susține că acțiunea introdusă de reclamante nu este admisibilă întrucât acestea nu au niciun interes în soluționarea litigiului. Astfel, jurisprudența ar solicita ca reclamantul să demonstreze întotdeauna că are un interes personal de a exercita acțiunea. Problema existenței acestui interes s-ar aprecia în funcție de obiectul acțiunii.

59 În speță, Comisia consideră că, în cazul anulării deciziei atacate, reclamantele ar risca să se regăsească în situația confirmării Deciziei 2002/753/CE a Comisiei din 19 iunie 2002 privind măsurile adoptate de Republica Federală Germania în favoarea Deutsche Post (JO L 247, p. 27), prin care măsurile respective au fost declarate incompatibile cu piața comună.

60 Reclamantele subliniază că obiectul acțiunii formulate este protejarea intereselor lor în calitate de concurenți direcți ai La Poste, beneficiara ajutorului în cauză, și că această acțiune este total independentă de alte litigii cu care este sesizat Tribunalul și în care pot fi implicate.

— Aprecierea Tribunalului

- ⁶¹ Referitor la o decizie a Comisiei în materia ajutoarelor de stat, trebuie amintit că numai în cadrul fazei evaluării detaliate prevăzute la articolul 88 alineatul (2) CE, care este destinată să permită Comisiei să obțină informații complete cu privire la toate datele cazului, Tratatul CE prevede obligația Comisiei de a solicita părților în cauză să își prezinte observațiile (Hotărârea Cook/Comisia, punctul 32 de mai sus, punctul 22, Hotărârea Matra/Comisia, punctul 32 de mai sus, punctul 16, Hotărârea Comisia/Sytraval și Brink's France, punctul 36 de mai sus, punctul 38, și Hotărârea Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punctul 32 de mai sus, punctul 34).
- ⁶² În calitatea lor de părți în cauză în sensul articolului 88 alineatul (2) CE, reclamantele au interesul de a obține anularea deciziei atacate, adoptată în urma procedurii preliminară de examinare, din moment ce, în temeiul dispozițiilor articolului 88 CE, o astfel de anulare ar obliga Comisia să inițieze procedura oficială de investigare și le-ar permite să își prezinte observațiile și să exercite astfel o influență asupra noii decizii a Comisiei.
- ⁶³ În schimb, pentru a determina dacă reclamantele dispun de un interes de a exercita acțiunea, Tribunalul nu are sarcina de a efectua o comparație între motivele invocate în prezenta acțiune și argumentele ridicate în apărare de reclamante într-un alt proces.
- ⁶⁴ Rezultă din tot ceea ce precedă că reclamantele au un interes de a exercita acțiunea.

65 Prin urmare, acțiunea este admisibilă, iar excepția de inadmisibilitate ridicată de Comisie trebuie, așadar, respinsă.

Cu privire la obiectul controlului exercitat de Tribunal și la admisibilitatea motivelor pe care se întemeiază acțiunea

Cu privire la obiectul controlului exercitat de Tribunal

66 În ceea ce privește obiectul controlului pe care Tribunalul trebuie să îl efectueze, trebuie precizat că, în cazul în care urmărește protejarea drepturilor procesuale care îi sunt conferite prin articolul 88 alineatul (2) CE, reclamantul poate invoca oricare dintre motivele enumerate la articolul 230 al doilea paragraf CE, în măsura în care acestea urmăresc anularea deciziei atacate și, în cele din urmă, inițierea de către Comisie a procedurii prevăzute la articolul 88 alineatul (2) CE (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 16 martie 2004, *Danske Busvognmænd/Comisia*, T-157/01, Rec., p. II-917, punctul 41). În schimb, în acest stadiu al procedurii de examinare a unui ajutor de către Comisie, Tribunalul nu are sarcina de a se pronunța cu privire la existența unui ajutor sau cu privire la compatibilitatea acestuia cu piața comună (Concluziile avocatului general Mengozzi prezentate în cauza *British Aggregates/Comisia*, C-487/06 P, Rep., p. I-10515, punctul 71).

67 Prin urmare, trebuie să fie respinse ca inadmisibile motivele invocate în cererea introductivă care urmăresc ca Tribunalul să se pronunțe asupra existenței unui ajutor sau cu privire la compatibilitatea acestuia cu piața comună. În speță, este vorba, pe de o parte, despre al șaselea motiv, întemeiat pe metoda pretins eronată utilizată de Comisie pentru a calcula soldul supracompensărilor și subcompensărilor costului suplimentar

al SIEG, și, pe de altă parte, despre al treilea, al patrulea și al cincilea motiv, în măsura în care urmăresc să demonstreze că, atunci când a considerat că măsurile examinate nu întruneau elementele constitutive ale unor ajutoare de stat, Comisia ar fi comis o eroare.

⁶⁸ De asemenea, primul motiv, care este întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare, trebuie să fie declarat inadmisibil, din moment ce reclamantele nu au demonstrat și nici măcar nu au susținut că cifrele care nu apar în versiunea neconfidențială a deciziei atacate le-ar fi fost necesare pentru a obține inițierea de către Comisie a procedurii prevăzute la articolul 88 alineatul (2) CE. Astfel, din cererea introductivă reiese că reclamantele înțeleg să se servească de aceste date doar pentru a verifica dacă, atunci când a apreciat că măsurile examinate nu întruneau elementele constitutive ale unor ajutoare de stat, Comisia nu a comis o eroare.

⁶⁹ În schimb, al doilea motiv, care este întemeiat pe nerespectarea dispozițiilor articolului 88 alineatul (3) CE, și al treilea, al patrulea, al cincilea și al șaptelea motiv, în măsura în care prin acestea se urmărește să se demonstreze că examinarea efectuată de Comisie în faza examinării preliminare a fost insuficientă sau incompletă, pot fi examinate de Tribunal.

Cu privire la admisibilitatea motivului întemeiat pe caracterul insuficient al examinării efectuate de Comisie din perspectiva criteriilor stabilite prin Hotărârea Altmark

⁷⁰ Întrucât Comisia susține că este vorba despre un motiv nou, este necesar să se examineze admisibilitatea celui de al șaptelea motiv, în măsura în care prin acesta se urmărește să se demonstreze caracterul insuficient al examinării efectuate de Comisie din perspectiva criteriilor stabilite prin Hotărârea Altmark, punctul 45 de mai sus.

- 71 În această privință, trebuie amintit că, potrivit dispozițiilor articolului 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, „pe parcursul procesului, invocarea de motive noi este interzisă, cu excepția cazului în care acestea se bazează pe elemente de fapt și de drept care au apărut în cursul procedurii”. În schimb, un motiv care constituie dezvoltarea unui motiv enunțat anterior, direct sau implicit, în cererea introductivă de instanță și care prezintă o legătură strânsă cu acesta trebuie declarat admisibil (Hotărârea Tribunalului din 9 martie 1999, Hubert/Comisia, T-212/97, RecFP, p. I-A-41 și II-185, punctul 87, și Ordonanța Tribunalului din 25 iulie 2000, RJB Mining/Comisia, T-110/98, Rec., p. II-2971, punctul 24).
- 72 În speță, în memoriul în replică, sub titlul „Încălcarea criteriilor consacrate prin Hotărârea [Altmark]”, reclamantele susțin că a fost reținută de Comisie o interpretare inexactă a noțiunii de ajutor de stat și prezintă mai multe argumente prin care urmăresc să demonstreze că, în decizia atacată, Comisia a omis să examineze dacă costurile SIEG compensate de statul belgian erau echivalente sau inferioare acelorale ale unei întreprinderi medii bine gestionate, astfel cum se prevede în Hotărârea Altmark, punctul 45 de mai sus. Reclamantele încearcă astfel să sublinieze că examinarea efectuată de Comisie în cadrul procedurii prevăzute la articolul 88 alineatul (3) CE nu i-a permis acestea să depășească, în urma examinării sale preliminare, dificultățile legate de aprecierea caracterului adecvat al nivelului compensației acordate La Poste de statul belgian.
- 73 Trebuie constatat că acest motiv prezintă o legătură strânsă cu cel de al doilea motiv, întemeiat pe nerespectarea dispozițiilor articolului 88 alineatul (3) CE și pe necesitatea inițierii procedurii oficiale de investigare a ajutoarelor prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE. Astfel, atunci când susțin că Comisia nu a dispus de informații suficiente care să îi permită să stabilească dacă serviciile publice au fost furnizate la un cost adecvat, reclamantele înțeleg să demonstreze că Comisia ar fi trebuit să inițieze procedura oficială de investigare. În aceste condiții, întrucât constituie în mod implicit o parte a celui de al doilea motiv al cererii introductive, acest motiv trebuie să fie considerat admisibil.

Cu privire la fond

Argumentele părților

— Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe necesitatea inițierii procedurii prevăzute la articolul 88 alineatul (2) CE

74 Reclamantele consideră că, întrucât a decis să nu procedeze la inițierea procedurii prevăzute la articolul 88 alineatul (2) CE, Comisia a încălcat dispozițiile articolului 88 alineatul (3) CE. Din jurisprudență ar rezulta că inițierea procedurii oficiale de investigare devine indispensabilă atunci când Comisia întâmpină dificultăți serioase în aprecierea faptului dacă un ajutor de stat este compatibil cu piața comună și nu este în măsură să depășească toate dificultățile ridicate de aprecierea efectuată cu ocazia primei examinări (Hotărârea Curții din 3 mai 2001, Portugalia/Comisia, C-204/97, Rec., p. I-3175, punctele 33-35). În speță, durata excesivă a procedurii preliminare de examinare, amplexarea chestiunilor care trebuiau să fie analizate în cadrul acesteia, precum și conținutul înscrisurilor referitoare la această procedură pe care Comisia le-a prezentat la solicitarea Tribunalului ar demonstra că procedura de evaluare detaliată trebuia să fie inițiată.

75 De asemenea, reclamantele înțeleg să se preveze de punctul 35 din Hotărârea Portugalia/Comisia, punctul 74 de mai sus, în temeiul căruia Comisia ar fi obligată să examineze toate considerațiile de fapt și de drept care îi sunt aduse la cunoștință de către terți și, în special, de întreprinderile ale căror interese sunt afectate prin acordarea ajutorului.

76 În sfârșit, reclamantele subliniază că cererile de informații adresate de Comisie în cursul procedurii preliminare de examinare nu pot servi decât la completarea notificării și că

numai în cursul procedurii oficiale de investigare pot fi strânse informații complete. Or, în speță, atât volumul înscrisurilor prezentate, cât și domeniul de investigare al Comisiei ar fi fost extrem de importante.

- 77 Comisia consideră că reclamantii ar avea sarcina să demonstreze că aceasta ar fi întâmpinat dificultăți grave în aprecierea compatibilității cu piața comună a măsurii notificate. De asemenea, Comisia consideră că durata procedurii preliminară de examinare nu a fost excesivă și că aceasta se explică prin informațiile numeroase pe care a trebuit să le adune, acordând de fiecare dată un termen guvernului belgian.

— Cu privire la al treilea motiv, în măsura în care este întemeiat pe caracterul incomplet al examinării efectuate de Comisie în privința scutirii de plata impozitului pe profit

- 78 Potrivit reclamantelor, Comisia a refuzat să califice această măsură drept ajutor de stat pentru singurul motiv că La Poste a suferit o pierdere netă în perioada 1992-2002. Or, acestea consideră că examinarea unei măsuri care ar putea constitui un ajutor de stat trebuie să se efectueze și prin aprecierea efectelor sale viitoare (Hotărârea Curții din 7 iunie 1988, Grecia/Comisia, 57/86, Rec., p. 2855, punctul 10).

- 79 Comisia amintește că obiectul deciziei atacate nu este acela de a proceda la examinarea scutirii de impozitul pe profit din perspectiva normelor referitoare la ajutoarele de stat, ci numai de a stabili dacă această scutire a conferit La Poste un avantaj care să trebuiască să fie luat în considerare în calculul compensării între costurile nete suplimentare și ansamblul cheltuielilor publice.

— Cu privire la al patrulea motiv, în măsura în care se întemeiază pe caracterul incomplet al examinării efectuate de Comisie în privința desființării provizionului pentru pensii

80 Reclamantele susțin că cesiunea unor bunuri imobile efectuată de statul belgian constituie un avantaj economic considerabil, chiar dacă aceste imobile sunt inalienabile, și că acest aspect nu a făcut obiectul unei examinări suficiente din partea Comisiei. Reclamantele consideră că La Poste a dobândit astfel bunuri imobile cu titlu gratuit, fiind scutită de efectuarea unor cheltuieli considerabile de achiziționare sau de închiriere a unor imobile.

81 Comisia consideră că La Poste nu a beneficiat niciodată de o subvenție efectivă destinată să o ajute să finanțeze pensiile agenților săi, ci doar de o simplă operațiune contabilă de constituire a unui provizion, compensată cu imobilele inalienabile cedate de stat. Potrivit acesteia, desființarea provizionului pentru pensii nu a dat naștere unui avantaj pentru La Poste. În schimb, desființarea obligației de a suporta costul pensiilor agenților La Poste începând cu anul 1997 ar fi reprezentat un avantaj, care a fost totuși compensat de obligația impusă La Poste de a suporta cotizațiile patronale.

— Cu privire la al cincilea motiv, în măsura în care se întemeiază pe caracterul incomplet al examinării efectuate de Comisie în privința posibilității de a beneficia de garanția de stat pentru împrumuturile contractate

82 Reclamantele consideră că simpla existență a posibilității ca La Poste să beneficieze de o garanție de stat pentru împrumuturile sale îi conferă acesteia condiții de finanțare la care celelalte întreprinderi nu au acces, iar Comisia a urmat, de altfel, un raționament asemănător în cazuri referitoare la garanțiile oferite de Republica Federală Germania băncilor sale publice sau de Franța în privința angajamentelor întreprinderii Électricité de France. Potrivit reclamantelor, Comisia nu demonstrează, în decizia atacată, din ce

cauză mecanismul de care beneficiază La Poste nu ar prezenta caracter automat. În sfârșit, în opinia reclamantelor, Comisia ar fi trebuit să procedeze la o comparație între cuantumul primei anuale pe care La Poste este obligată să o plătească statului și acela pe care ar trebui să îl plătească în condiții normale de piață.

- 83 Potrivit Comisiei, această posibilitate de a beneficia de garanția de stat nu constituie un ajutor de stat, întrucât La Poste poate renunța la această garanție. Pe de altă parte, aceasta afirmă că simpla posibilitate de a putea să beneficieze de o garanție nu poate fi asimilată unei garanții efective în cadrul aprecierii pe care o efectuează asupra compatibilității unei astfel de măsuri cu piața comună.

— Cu privire la al șaptelea motiv, în măsura în care se întemeiază pe caracterul insuficient al examinării efectuate de Comisie din perspectiva criteriilor stabilite prin Hotărârea Altmark

- 84 Potrivit susținerilor pe care le-au formulat în replică reclamantele, Comisia a procedat la o interpretare inexactă a Hotărârii Altmark, punctul 45 de mai sus, în care Curtea ar fi precizat că compensarea costurilor SIEG nu constituie decât unul dintre criteriile care trebuie să fie întrunite pentru ca un avantaj financiar să nu constituie un ajutor de stat în sensul articolului 87 CE. Potrivit reclamantelor, Comisia ar fi trebuit să verifice, printre altele, dacă serviciile de interes general au fost furnizate la cel mai mic cost pentru colectivitate (Hotărârea Altmark, punctul 45 de mai sus, punctul 95), ceea ce nu pare să se fi efectuat în cazul în speță.

- 85 Comisia se limitează la a sublinia că acest motiv nu a fost invocat de reclamante în cererea introductivă și că este, prin urmare, inadmisibil.

Aprecierea Tribunalului

— Normele generale referitoare la procedura prevăzută la articolul 88 CE

⁸⁶ Mai întâi, trebuie amintite normele generale referitoare la sistemul de verificare a ajutoarelor de stat, instituit prin tratat, astfel cum au fost precizate prin jurisprudență (Hotărârea Comisia/Sytraval și Brink's France, punctul 36 de mai sus, punctele 33-39, Hotărârea Tribunalului din 15 septembrie 1998, Gestevisión Telecinco/Comisia, T-95/96, Rec., p. II-3407, punctele 49-53, Hotărârea Tribunalului BP Chemicals/Comisia, T-11/95, Rec., p. II-3235, punctele 164-166, și Hotărârea Tribunalului din 15 martie 2001, Prayon-Rupel/Comisia, T-73/98, Rec., p. II-867, punctele 39-49).

⁸⁷ În cadrul dispozițiilor articolului 88 alineatul (3) CE, Comisia procedează la o examinare a ajutoarelor de stat aflate în stadiu de proiect, al cărui obiect este acela de a-i permite să își formeze o primă opinie cu privire la compatibilitatea parțială sau totală a ajutoarelor respective cu piața comună. Procedura oficială de investigare prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE urmărește protejarea drepturilor terților care ar putea prezenta un interes (a se vedea punctele 42 și 43 de mai sus) și trebuie, în plus, să îi permită Comisiei să fie complet edificată cu privire la toate datele cazului înainte de a lua o decizie, în special prin intermediul observațiilor prezentate de terții interesați și de statele membre (Hotărârea Curții din 20 martie 1984, Germania/Comisia, 84/82, Rec., p. 1451, punctul 13). Deși puterea sa este limitată în ceea ce privește decizia de a iniția această procedură, Comisia dispune totuși de o anumită marjă de apreciere în analiza și aprecierea împrejurărilor speței pentru a determina dacă acestea ridică dificultăți serioase. Având în vedere finalitatea articolului 88 alineatul (3) CE și obligația de bună administrare a Comisiei, aceasta poate, printre altele, să inițieze un dialog cu statul care a efectuat notificarea sau cu terți pentru a depăși, în cursul procedurii de examinare preliminară, eventualele dificultăți întâmpinate (Hotărârea Prayon-Rupel/Comisia, punctul 86 de mai sus, punctul 45).

88 Potrivit unei jurisprudențe constante, procedura prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE prezintă un caracter indispensabil atunci când Comisia întâmpină dificultăți serioase în aprecierea faptului dacă un ajutor de stat este compatibil cu piața comună (Hotărârea Germania/Comisia, punctul 87 de mai sus, punctul 13, Hotărârea Cook/Comisia, punctul 32 de mai sus, punctul 29, și Hotărârea Matra/Comisia, punctul 32 de mai sus, punctul 33; a se vedea de asemenea Hotărârea Tribunalului din 18 septembrie 1995, SIDA/Comisia, T-49/93, Rec., p. II-2501, punctul 58).

89 Comisia are sarcina de a stabili, în funcție de împrejurările de fapt și de drept proprii cazului, dacă dificultățile întâmpinate cu ocazia examinării compatibilității ajutorului necesită inițierea acestei proceduri (Hotărârea Cook/Comisia, punctul 32 de mai sus, punctul 30). Această apreciere trebuie să respecte trei cerințe.

90 În primul rând, articolul 88 CE limitează puterea Comisiei de a se pronunța cu privire la compatibilitatea unui ajutor cu piața comună în urma procedurii de examinare preliminară numai la măsurile care nu ridică dificultăți serioase, în așa fel încât acest criteriu are un caracter limitativ. Astfel, Comisia nu poate refuza să inițieze procedura oficială de investigare prevalându-se de alte împrejurări, precum interesul terților, considerații referitoare la economia procedurii sau orice alt motiv de conveniență administrativă sau politică (Hotărârea Prayon-Rupel/Comisia, punctul 86 de mai sus, punctul 44).

91 În al doilea rând, în cazul în care întâmpină dificultăți serioase, Comisia este obligată să inițieze procedura oficială și nu dispune, în această privință, de nicio putere discreționară.

- 92 În al treilea rând, noțiunea de dificultăți serioase prezintă un caracter obiectiv. Existența unor astfel de dificultăți trebuie să fie căutată atât în împrejurările în care a fost adoptat actul atacat, cât și în conținutul acestuia, în mod obiectiv, prin efectuarea unei analize a motivelor deciziei în raport cu elementele de care dispunea Comisia atunci când s-a pronunțat cu privire la compatibilitatea cu piața comună a ajutoarelor în litigiu (Hotărârea SIDE/Comisia, punctul 88 de mai sus, punctul 60). Prin urmare, controlul de legalitate pe care Tribunalul îl efectuează cu privire la existența unor dificultăți serioase depășește, prin natura sa, examinarea erorii vădite de apreciere (a se vedea în acest sens Hotărârea Cook/Comisia, punctul 32 de mai sus, punctele 31-38, Hotărârea Matra/Comisia, punctul 32 de mai sus, punctele 34-39, Hotărârea SIDE/Comisia, punctul 88 de mai sus, punctele 60-75, Hotărârea BP Chemicals/Comisia, punctul 86 de mai sus, punctele 164-200, și Hotărârea Prayon-Rupel/Comisia, punctul 86 de mai sus, punctul 47).
- 93 Sarcina probei cu privire la existența unor dificultăți serioase revine reclamantelor, care pot face această probă pe baza mai multor indicii concordante, referitoare, pe de o parte, la împrejurările și la durata procedurii de examinare preliminară și, pe de altă parte, la conținutul deciziei atacate.
- 94 Potrivit jurisprudenței, curgerea unui termen care depășește în mod considerabil ceea ce implică o primă examinare în cadrul dispozițiilor articolului 88 alineatul (3) CE poate, împreună cu alte elemente, să determine să se recunoască faptul că Comisia a întâmpinat dificultăți serioase de apreciere, care impuneau inițierea procedurii prevăzute la articolul 88 alineatul (2) CE (Hotărârea Germania/Comisia, punctul 87 de mai sus, punctele 15 și 17, Hotărârea Tribunalului din 10 mai 2000, SIC/Comisia, T-46/97, Rec., p. II-2125, punctul 102, și Hotărârea Tribunalului Prayon-Rupel/Comisia, punctul 86 de mai sus, punctul 93).
- 95 De asemenea, potrivit jurisprudenței, caracterul insuficient sau incomplet al examinării efectuate de Comisie cu ocazia procedurii de examinare preliminară constituie un indiciu al existenței unor dificultăți serioase (a se vedea în acest sens Hotărârea Cook/Comisia, punctul 32 de mai sus, punctul 37, Hotărârea Portugalia/Comisia, punctul 74 de mai sus, punctele 46-49, Hotărârea SIDE/Comisia, punctul 88 de mai sus, punctele 61, 67 și 68, și Hotărârea Prayon-Rupel/Comisia, punctul 86 de mai sus, punctul 108).

— Cu privire la indiciile existenței unor dificultăți serioase care au legătură cu durata și cu împrejurările procedurii de examinare preliminară

96 Mai întâi, Tribunalul trebuie să examineze dacă durata și împrejurările procedurii de examinare preliminară constituie indicii ale existenței unor dificultăți serioase, verificând dacă procedura desfășurată de Comisie a depășit în mod considerabil ceea ce implică în mod obișnuit o examinare preliminară efectuată în cadrul dispozițiilor articolului 88 alineatul (3) CE.

97 În primul rând, în ceea ce privește perioada scursă între notificarea proiectului de ajutor și decizia adoptată de Comisie în urma procedurii de examinare preliminară, trebuie amintit că dispozițiile articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 659/1999 prevăd un termen de două luni pentru procedura respectivă, care poate fi prelungit prin acord reciproc sau atunci când Comisia are nevoie de informații suplimentare.

98 În speță, ajutorul a fost notificat Comisiei de statul belgian la 5 decembrie 2002, iar decizia atacată a fost adoptată la 23 iulie 2003, cu alte cuvinte, la ceva mai mult de șapte luni mai târziu. În această perioadă, au fost organizate trei întâlniri între Comisie și autoritățile belgiene, la 12 decembrie 2002, la 6 februarie 2003 și la 3 aprilie 2003, iar Comisia a adresat Regatului Belgiei trei cereri de informații suplimentare, la 23 decembrie 2002, la 3 martie 2003 și la 5 mai 2003. Această durată de șapte luni depășește în mod vădit perioada pe care Comisia este obligată, în principiu, să o respecte pentru a finaliza examinarea preliminară.

99 În al doilea rând, în ceea ce privește împrejurările în care s-a desfășurat procedura, trebuie precizat că, având în vedere finalitatea articolului 88 alineatul (3) CE și obligația de bună administrare a Comisiei, aceasta poate să fie determinată, în cadrul procedurii de examinare preliminară, să solicite informații suplimentare de la statul care a efectuat notificarea (a se vedea în acest sens Hotărârea Matra/Comisia, punctul 32 de mai sus,

punctul 38). Deși nu sunt o probă a existenței unor dificultăți serioase, astfel de contacte, asociate duratei examinării preliminare, pot să constituie un indiciu în acest sens.

100 Cu titlu de măsuri de organizare a procedurii, Tribunalul a solicitat Comisiei să prezinte cererile de informații adresate autorităților belgiene la 23 decembrie 2002, la 3 martie 2003 și la 5 mai 2003, răspunsurile furnizate de statul belgian la 28 ianuarie, la 3 aprilie și la 13 iunie 2003, precum și rezumatele întâlnirilor organizate cu autoritățile belgiene la 12 decembrie 2002, la 6 februarie 2003 și la 3 aprilie 2003.

101 Mai multe elemente conținute în înscrisurile prezentate de Comisie merită să fie subliniate. Mai întâi, din aceste înscrisuri rezultă că domeniul de investigare acoperit de Comisie cu ocazia procedurii preliminare de examinare a fost foarte vast. Astfel, atât întâlnirile, cât și schimburile de informații dintre Comisie și autoritățile belgiene s-au referit nu numai la măsura notificată, ci și la majorările de capital intervenite în 1997 și nenotifyate Comisiei, la posibilitatea existenței unor subvenții încrucișate între activitățile de serviciu public și activitățile concurențiale și la regimul fiscal specific La Poste, chiar dacă unele dintre aceste elemente nu figurează în decizia atacată.

102 Pe de altă parte, potrivit înscrisurilor, Comisia a subliniat în mai multe rânduri, în timpul procedurii de examinare preliminară, complexitatea dosarului, în special în rezumatul întâlnirii din 12 decembrie 2002, potrivit căruia „Comisia a indicat că, ținând seama de complexitatea situației, în special a aceleia din trecut, a întreprinderii La Poste și de necesitatea de securitate juridică ce poate fi asociată acesteia, în special în cadrul unei perspective de posibilă privatizare, se impune inițierea procedurii”, precum și cu ocazia întâlnirii din 6 februarie 2003.

- 103 De asemenea, potrivit acestor înscrisuri, Comisia a ezitat timp de mai multe luni asupra alegerii temeiului juridic pentru adoptarea deciziei sale. Astfel, încă de la prima întâlnire din 12 decembrie 2002, Comisia a arătat „că un acord din partea sa cu privire la ajutor putea să îmbrace mai multe forme diferite, respectiv o decizie prin care să se considere că măsurile în cauză nu constituie ajutoare de stat, constituie un ajutor destinat susținerii serviciului public sau constituie un ajutor de restructurare”. Cu ocazia celei de a doua întâlniri, din 6 februarie 2003, și ca urmare a unui schimb de informații în formă scrisă, Comisia încă își puna problema dacă era oportun să își întemeieze abordarea pe optica investitorului privat în economia de piață și, prin urmare, pe articolul 87 CE, sau pe articolul 86 alineatul (2) CE. Astfel cum rezultă din rezumatul întâlnirii din 12 decembrie 2002, autoritățile belgiene au făcut cunoscut că preferă în mod categoric prima soluție, dorind să promoveze ideea unei investiții rentabile, în timp ce Comisia părea să aibă îndoieli cu privire la comportamentul La Poste în dezvoltarea activităților sale concurențiale, astfel cum indică rezumatul întâlnirii din 6 februarie 2003, precum și numeroasele cereri de informații pe care Comisia le-a reiterat, referitoare la ipotezele de evoluție a activității La Poste.
- 104 Rezumatul întâlnirii din 6 februarie 2003 permite în plus să se constate că autoritățile belgiene au insistat asupra necesității obținerii unei decizii din partea Comisiei într-un termen scurt, având în vedere alegerile care urmau să fie organizate la 18 mai 2003 și care ar fi putut să repună în discuție majorarea de capital preconizată.
- 105 În sfârșit, Comisia pare să fi dorit să evite transmiterea unei a treia cereri de informații, în rezumatul întâlnirii din 6 februarie 2003 arătându-se că reprezentantul acesteia „[ar] încerca, în măsura posibilului și în pofida complexității dosarului, să fie cât mai complet cu putință în a doua listă de întrebări pentru a evita o a treia cerere de informații”. Cu toate acestea, Comisia nu a reușit în această inițiativă, întrucât la 5 mai 2003 a transmis autorităților belgiene cea de a treia și ultima cerere de informații, care privea un număr deloc neglijabil de aspecte, precum ipotezele de evoluție a activității La Poste, previziunile financiare ale acesteia, detalii privind repartizarea serviciilor publice financiare către serviciul public, partea de investiții atribuită activităților de serviciu universal, riscul asociat concentrării pe două activități a 85 % din rezultatele filialelor și luarea în considerare a desființării unui provizion pentru pensii anticipate.

106 Din toate aceste elemente rezultă că trebuie să se admită că procedura desfășurată de Comisie a depășit, în speță, în mod considerabil ceea ce implică în mod obișnuit o primă examinare efectuată în cadrul dispozițiilor articolului 88 alineatul (3) CE și, prin urmare, că această împrejurare constituie un indiciu care probează existența unor dificultăți serioase.

107 Prin urmare, trebuie să se examineze dacă elemente referitoare la conținutul deciziei atacate pot de asemenea să constituie indicii care să demonstreze că, în examinarea măsurilor în cauză, Comisia ar fi întâmpinat dificultăți serioase.

— Cu privire la caracterul insuficient al examinării, în decizia atacată, a desființării provizionului pentru pensii

108 Trebuie amintit că La Poste a constituit un provizion în valoare de 100 de milioane de euro în 1992, cu ocazia transformării sale în întreprindere autonomă, pentru a acoperi o parte din prestațiile cu titlu de pensii pentru drepturile dobândite de angajați în perioada 1972-1992. În contrapartidă, statul belgian i-a cesionat imobile necesare serviciului public și care, prin urmare, nu pot fi înstrăinate. În 1997, cu ocazia alinierii sistemului de pensii aplicabil poștașilor statutari la sistemul general, acest provizion, care nu făcuse niciodată obiectul unei prelevări de la constituirea lui, a fost transferat în rezerva de câștiguri de capital.

109 Cu toate acestea, din decizia atacată și din înscrisurile prezentate de Comisie la solicitarea Tribunalului rezultă că aceasta nu a obținut informațiile care să îi fi permis să se pronunțe din perspectiva articolului 87 CE cu privire la calificarea cesiunii de imobile efectuate de statul belgian în favoarea La Poste, deși astfel de măsuri este posibil să îi fi acordat un avantaj. Astfel, Comisia a adoptat decizia atacată fără să dispună de elemente

care să îi fi permis, printre altele, să evalueze avantajul acordat prin punerea în mod gratuit la dispoziție a unor imobile. Totuși, Comisia ar fi trebuit să procedeze la o evaluare mai detaliată a efectelor acestei măsuri înainte de a se fi pronunțat asupra calificării acesteia ca ajutor de stat.

- 110 Prin urmare, împrejurarea că, în cadrul procedurii preliminare de examinare, Comisia nu a fost în măsură să efectueze o examinare suficientă a transferului unor imobile efectuat de statul belgian în favoarea La Poste constituie un indiciu suplimentar al existenței unor dificultăți serioase.

— Cu privire la caracterul incomplet al examinării, în decizia atacată, a costului furnizării de SIEG

- 111 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că argumentul reclamantelor referitor la neexaminarea de către Comisie a nivelului costului furnizării de SIEG se întemeiază pe condițiile enunțate de Curte în Hotărârea Altmark, punctul 45 de mai sus, pronunțată ulterior adoptării deciziei atacate și, prin urmare, al cărei conținut nu putea fi cunoscut de Comisie la momentul adoptării deciziei sale.

- 112 Or, trebuie să se constate că, din punct de vedere temporal, Curtea nu a limitat sfera concluziilor desprinse în cuprinsul Hotărârii Altmark, punctul 45 de mai sus. În absența unei asemenea limitări temporale, aceste concluzii care rezultă din interpretarea articolului 87 alineatul (1) CE sunt, prin urmare, pe deplin aplicabile situației de fapt și de drept din prezenta cauză, astfel cum se prezenta aceasta Comisiei atunci când a adoptat decizia atacată (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 12 februarie 2008, BUPA și alții/Comisia, T-289/03, Rep., p. II-81, punctul 158).

113 În această privință, trebuie amintit că interpretarea dată de Curte unei dispoziții de drept comunitar se limitează la lămurirea și la precizarea semnificației și a sferei de aplicare a acesteia, astfel cum ar fi trebuit înțeleasă și aplicată de la momentul intrării sale în vigoare. Rezultă că dispoziția astfel interpretată poate fi și trebuie să fie aplicată chiar și raporturilor juridice născute și constituite înaintea pronunțării hotărârii în cauză, iar Curtea poate numai cu titlu excepțional, în temeiul principiului general al securității juridice, inerent ordinii juridice comunitare, să limiteze posibilitatea persoanelor interesate de a invoca o dispoziție pe care Curtea a interpretat-o în scopul de a pune în discuție raporturi juridice stabilite cu bună-credință. Or, o astfel de limitare nu poate fi admisă decât în însăși hotărârea care se pronunță asupra interpretării solicitate (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Curții din 15 martie 2005, Bidar, C-209/03, Rec., p. I-2119, punctele 66 și 67, și Hotărârea Curții din 6 martie 2007, Meilicke și alții, C-292/04, Rep., p. I-1835, punctele 34-36 și jurisprudența citată). Tribunalul apreciază că aceste considerații, rezultate dintr-o jurisprudență care vizează, în special, obligația aplicării dreptului comunitar de către instanța națională, se aplică *mutatis mutandis* instituțiilor comunitare atunci când acestea sunt, la rândul lor, chemate să pună în aplicare dispoziții de drept comunitar care fac obiectul unei interpretări ulterioare a Curții (Hotărârea BUPA și alții/Comisia, punctul 112 de mai sus, punctul 159).

114 Prin urmare, este necesar să se examineze dacă, în speță, Comisia a procedat la o examinare care să îi fi permis să determine dacă nivelul compensației plătite către La Poste fusese stabilit pe baza unei analize a costurilor pe care o întreprindere medie, bine gestionată și dotată cu mijloacele necesare pentru a îndeplini cerințele de serviciu public impuse, le-ar fi înregistrat pentru a executa aceste obligații, luându-se în considerare atât veniturile aferente, cât și un profit rezonabil pentru executarea acestor obligații (a se vedea în acest sens Hotărârea Altmark, punctul 45 de mai sus, punctul 93).

115 Or, atât din decizia atacată, cât și din corespondența schimbată și din rezumatele întâlnirilor între Comisie și autoritățile belgiene rezultă că, în niciun moment, Comisia nu a verificat dacă serviciile de interes general furnizate de La Poste au fost prestate la un cost care ar fi fost suportat de o întreprindere medie bine gestionată, conform principiului stabilit prin Hotărârea Altmark, punctul 45 de mai sus. Comisia s-a limitat să se întemeieze pe caracterul negativ al soldului tuturor elementelor de supracom-

pensare și subcompensare a costului suplimentar al SIEG pentru a aprecia că măsurile examinate nu constituiau ajutoare de stat în sensul articolului 87 alineatul (1) CE.

116 Astfel, în temeiul acestor elemente, trebuie să se concluzioneze că Comisia nu a procedat la o examinare a costului serviciilor de interes general furnizate de La Poste comparativ cu costul pe care l-ar fi putut suporta o întreprindere medie, care ar fi putut, dacă era cazul, să îi permită să concluzioneze că măsurile examinate nu constituiau ajutoare de stat.

117 Împrejurarea că, în cadrul procedurii preliminare de examinare, Comisia nu a fost în măsură să efectueze o examinare completă în ceea ce privește aprecierea caracterului adecvat al nivelului compensației acordate La Poste de statul belgian constituie încă un indiciu al existenței unor dificultăți serioase.

118 Din analiza celui de al doilea motiv, precum și a celui de al patrulea și a celui de al șaptelea motiv, în măsura în care prin acestea se urmărește să se demonstreze că examinarea efectuată de Comisie în timpul fazei preliminare de examinare a fost insuficientă sau incompletă, rezultă că există un ansamblu de indicii obiective și concordante, întemeiate pe durata excesivă a procedurii de examinare preliminară, pe înscrisuri care scot în evidență amploarea și complexitatea analizei care trebuia efectuată și pe conținutul parțial incomplet și insuficient al deciziei atacate, care atestă că decizia atacată a fost adoptată de Comisie în pofida existenței unor dificultăți serioase. Prin urmare, fără a mai fi necesară pronunțarea asupra celui de al treilea și a celui de al cincilea motiv invocate de reclamante, în măsura în care prin acestea se urmărește să se demonstreze că examinarea efectuată de Comisie a fost incompletă sau insuficientă în ceea ce privește scutirea de impozitul pe profit și posibilitatea de a beneficia de o garanție de stat pentru împrumuturile contractate, trebuie să se concluzioneze că aprecierea compatibilității cu piața comună a măsurii notificate ridică dificultăți serioase, care ar fi trebuit să determine Comisia să inițieze procedura prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE.

119 În consecință, decizia atacată trebuie să fie anulată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

120 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a căzut în pretenții, se impune ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, să fie obligată să suporte și cheltuielile de judecată efectuate de reclamante.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

- 1) Anulează Decizia C(2003) 2508 final a Comisiei din 23 iulie 2003 de a nu ridica obiecții, în urma procedurii preliminare de examinare prevăzute la articolul 88 alineatul (3) CE, împotriva mai multor măsuri adoptate de autoritățile belgiene în favoarea întreprinderii poștale publice belgiene La Poste SA.**

2) Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Deutsche Post AG și de DHL International.

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 10 februarie 2009.

Semnături

Cuprins

Istoricul cauzei	II - 204
Procedura de examinare preliminară	II - 206
Decizia atacată	II - 207
Măsura 1: scutirea de plata impozitului pe profit	II - 208
Măsura 2: desființarea provizionului pentru pensii în 1997	II - 209
Măsura 3: beneficierea de garanția de stat pentru împrumuturile contractate	II - 209
Măsura 4: scutirea de plata impozitului pe proprietate pentru imobilele afectate unui serviciu public	II - 210
Măsura 5: supracompensarea serviciilor financiare de interes general cu ocazia primului contract de gestiune (1992-1997)	II - 210
Măsura 6: majorările de capital nenotificate efectuate în 1997, în valoare totală de 62 de milioane de euro	II - 210
Procedura și concluziile părților	II - 211
În drept	II - 213
Cu privire la admisibilitate	II - 213
Cu privire la calitatea procesuală activă	II - 213
— Argumentele părților	II - 213
— Aprecierea Tribunalului	II - 216
Cu privire la interesul de a exercita acțiunea	II - 222
— Argumentele părților	II - 222
— Aprecierea Tribunalului	II - 223
Cu privire la obiectul controlului exercitat de Tribunal și la admisibilitatea motivelor pe care se întemeiază acțiunea	II - 224
Cu privire la obiectul controlului exercitat de Tribunal	II - 224
Cu privire la admisibilitatea motivului întemeiat pe caracterul insuficient al examinării efectuate de Comisie din perspectiva criteriilor stabilite prin Hotărârea Altmark	II - 225
	II - 243

Cu privire la fond	II - 227
Argumentele părților	II - 227
— Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe necesitatea inițierii procedurii prevăzute la articolul 88 alineatul (2) CE	II - 227
— Cu privire la al treilea motiv, în măsura în care este întemeiat pe caracterul incomplet al examinării efectuate de Comisie în privința scutirii de plata impozitului pe profit	II - 228
— Cu privire la al patrulea motiv, în măsura în care se întemeiază pe caracterul incomplet al examinării efectuate de Comisie în privința desființării provizionului pentru pensii	II - 229
— Cu privire la al cincilea motiv, în măsura în care se întemeiază pe caracterul incomplet al examinării efectuate de Comisie în privința posibilității de a beneficia de garanția de stat pentru împrumuturile contractate	II - 229
— Cu privire la al șaptelea motiv, în măsura în care se întemeiază pe caracterul insuficient al examinării efectuate de Comisie din perspectiva criteriilor stabilite prin Hotărârea Altmark	II - 230
Aprecierea Tribunalului	II - 231
— Normele generale referitoare la procedura prevăzută la articolul 88 CE	II - 231
— Cu privire la indiciile existenței unor dificultăți serioase care au legătură cu durata și cu împrejurările procedurii de examinare preliminară	II - 234
— Cu privire la caracterul insuficient al examinării, în decizia atacată, a desființării provizionului pentru pensii	II - 237
— Cu privire la caracterul incomplet al examinării, în decizia atacată, a costului furnizării de SIEG	II - 238
Cu privire la cheltuielile de judecată	II - 241